

ENTREVISTA

Regina Giménez

La geografia artística i emotiva de l'artista barcelonina il·lustra les pàgines de *Geo~Gràfics* (Zahorí Books): formes simples i acolorides, impactants i atemporals.

«Els atlas em fascinaven per les formes, els colors i la plasticitat dels seus mapes»

Com vas arribar a l'art?

Segurament, com quasi tots els artistes: jugant a la infantesa, sense ser conscient d'estar fent art. Després em vaig apuntar a classes de pintura, vaig estudiar Belles Arts i, més tard, l'art es va convertir en la meua professió i la meua vida.

Per què has escollit un llenguatge basat en la geometria i el color a la teua obra?

No és una elecció conscient, sinó una evolució lògica de la meua feina. Amb el color, la geometria i altres elements simples soc capaç de dir de forma menys explícita, però més intuïtiva, el que vull comunicar.

Com explicaries el teu llibre *Geo~Gràfics*?

És el meu primer llibre il·lustrat. Es troba a mig camí entre el llibre d'artista

i la il·lustració. Pot ser didàctic, o també simplement visual: potser no t'interessen les dades sobre geografia física i sobre l'univers que conté, però te n'atrauen les il·lustracions, la plasticitat, les formes i els colors. És un llibre híbrid, a vegades difícil de definir, però aquesta és la gràcia!

De petita, quina relació tenies amb els atlas i llibres escolars il·lustrats?

Els grans atlas em fascinaven, no tant per les dades que incloïen com per les formes, els colors i la plasticitat dels mapes. No n'he sigut conscient fins ara, però segurament alguna cosa té a veure amb la meua feina actual. A l'escola utilitzàvem també aquells mapes muts que havies d'omplir tu. Jo els veia com un espai en blanc, una pissarra que podies omplir amb

«L'única cosa important veritablement d'un projecte és que et suggereixi tot un món per realitzar.»

dades o també fer-ne el que volguessis, deixar volar la imaginació...

A *Geo-Gràfics* reinterpretes imatges i símbols d'atles antics que havent passat per tu recuperen la seva funció original.

Sí, per a mi té quelcom de paradoxal... A la meva feina actual utilitzo aquests codis i gràfics descontextualitzats, sense les explicacions ni llegendes que els fan intel·ligibles, i els porto a l'àmbit de l'art contemporani. Però, en el cas de les il·lustracions de *Geo~Gràfics*, hem tornat a l'àmbit didàctic: és com un viatge d'anada i tornada. Em sembla un joc meravellós.

Explica'ns el procés que has seguit a l'hora de preparar les làmines de *Geo-Gràfics*.

En primer lloc, hi ha una etapa de documentació i de «cerca», i una sèrie de dibuixos que funcionen a tall d'assaig-error, fins que arribo a la imatge que m'interessa. Després ve l'aplicació del color. Hi ha una part d'atzar, una altra d'intencionalitat; però, sobretot, molt assaig-error.

Canvia algun aspecte de la teva forma habitual de treballar fer un llibre infantil?

L'única cosa que ha condicionat el llibre infantil és l'existència d'un guió, però el treball plàstic no ha variat gens. Això és el més fascinant!

Com explicaries als nens les pintures desgastades i escrostonades que fas sovint?

Jo crec que als nens no cal explicar-los res. Ells ja decideixen què els agrada i què

no, i perceben coses que potser no tenies intenció de comunicar. Els escrostonats no són més que un recurs plàstic que jo utilitzo per donar una atemporalitat a les meves obres.

Hi ha algun moment del procés creatiu del qual gaudeixis particularment?

El més bonic és gaudir de totes les etapes. La fase de documentació i cerca és com planejar el viatge. És interessantíssima perquè pots descobrir coses que no buscaves. O quan acabes, hi ha aquells tres segons finals en què t'allunyes de l'obra, la contemples com un espectador i et meravella. Són només tres segons! Després ja penses a millorar-la. Però aquells tres segons són fantàstics.

Com explicaries la teva evolució artística?

No hi ha un canvi ni un tall dràstic, és un creixement, una evolució envers la síntesi, una variació en el color... Però potser això només sigui una etapa i torni a canviar. O això espero, perquè no hi ha res pitjor — en l'art i en qualsevol altra professió — que l'avorriment o copiar-se a si mateix.

Quin tipus de projectes t'atrauen ara mateix?

Els que agraden a tothom: projectes honestos, on qui els proposa hi posa passió i tu també t'hi pots bolcar. Tant li fa si és una exposició, un llibre... L'única cosa important veritablement d'un projecte és que et suggereixi tot un món per realitzar. ■